

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1er isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

D. QUIJOTE.

DON Quijote, la creació del immortal Cervantes era pobre, pero honrat, y no reparava en rebre pinyas y su- mantas, ab tal de satisfer la seva mania de recorrer 'l mon venjan agravis, adressing torts y desfer encantaments.

* Aquella sanch caballerescsa que bullia dintre de las venas del héroe manxego, circula encare en las de la majoria dels homes consagrats avuy per avuy á fer la felicitat de Espanya. No hi ha entre ells y 'l héroe de Cervantes més que una diferencia. D. Quijote los més dels cops dejuna, y 'ls nostres homes sempre tenen la boca plena, menjant, com diuhent los castellans, *dos carrillos*.

Bé es veritat que no falta qui dejuna per compte d'ells: es aquest lo poble espanyol, lo Sancho Panza modern, condemnat á servir perpétuament als seus amos, sense poder arribar may á la tranquila possessió de la insula Barataria.

* Avuy que la fam, aquest mónstruo impropri del si- gle XIX, s' ha apoderat de mitja Espanya, y amenassa propagarse á l' altra mitja;

* Avuy que 'ls agricultors gemegan veyst per perdudas las cullitas á causa de la sequia;

Avuy que 'ls industrials tremolan, amenassats pels efectes del tractat de comers ab Fransa y contemplant la desconsoladora perspectiva de un tractat de comers ab Inglaterra:

Avuy que 'ls contribuyents, escorreguda la llimona de les contribucions donan fins las esclofollas, permetent los uns que se 'ls embargui, y 'ls altres que se 'ls prenguin las fincas y 's vengan á pública subasta;

Avuy, mentres los ministres y 'ls alts emp'eants viatjan y 's divorceixen, y prenen banys y beuen ayguas per conservar la gana, y gosar tranquilament de la rebaixa qu' en lo desquento dels sous ha introdubit lo may prou celebrat Camacho;

Avuy, precisament, á D. Quijote l' hi han vingut ganas de treure 'ls seus peilingots al sol, fer punxa a la llansa, fabricr una celada de cartró de caps, y anar 'n pèl mon en busca de aventuras, si molt conve á treure las castanyas del foch porque 'ls altres se as menjin, encare que hajan d' esclafarli pèl catell las esclofollas.

* Vostés ja sabréns que ab la ditxosa qüestió d' Egipte s' ha escalfat lo cèrvell dels Quijotes madrilenyos. Ells veuen que Inglaterra fá un grau paper allá en aquells països perque té barcos grans, forts y ben armats; veuen que Fransa té marina; que té marina

Italia, y que totas las nacions que figuraren més ó ménos ne tenen y la rumbejan y fan respecte.

D. Quijote, en cambi, no té més que uns quants barcos velis, mal armats, poch caminadors: uns quants *Rocinantes* qu' ensenyen las costellas y 'ls ossos de las ancas, y ab aquests elements se considera humillat per alternar ab las potencias de upa y acometre hasyanas que se 'n parli.

Pero no s' apura, per això: D. Quijote, no s' apura mai.

—Tindré barcos, diu plé de convicció, y 's posa en vias de tenirlos.

—De quina manera?

Apelant al sentiment nacional, parlant de l' honra de la nació, demanant nous sacrificis á Sancho Panza, obrint una suscripció general destinada exclusivament á fer marina.

—Una gran idea!

No ho d'upin pas, una gran idea, si una gran part del pais tingués dos quartos solzament per comprar un llonguet ab que aplacar la fam, y n' hi quedessin altres dos per posarlos á la suscripció.

Pero ¿quio resultat pot donar avuy una suscripció nacional destinada á comprar barcos?

Totas las nacions que tenen marina de guerra posseixen una industria forta, una agricultura poderosa, un comers desarrollat fins al últim grau, una riquesa y un benestar que fan enveja.

Inglaterra, Fransa, Italia treballan y prósperan per medi del treball.

La seva marina de guerra es una conseqüència natural y lògica de una prosperitat aquí desconeguda y de una bona administració que aqui no hem somiat encare.

Poden donar-se un luxo y se 'l donan sense escatirmar 'ls artics de primera necessitat. Vesteixen bé; pero menjan millor. Passejan lo seu pabelló per tots los mars; pero no surten sense tenir la casa admirablement arreglada.

En cambi D. Quijote no 's cuida de res d' això. Té aspiracions y sense encomenarse á Déu ni al diable 's llença á realisarlas. Diguéuli que treballi, que prospere, que monti una bona administració moral, econòmica, intel·ligent y mirantvos de cap á péus vos dirà:

—Fugi d' aquí. ¡No veu que això no fá guerrero?

* * *
Y apesar de que lo que gasta per marina puja més que lo que gasta Italia, y mentres Italia té barcos y arsenals á la altura dels moderns adelants, D. Quijote no té res d' això, apela al humiliant sistema de demanar caritat per construir barcos, y á qui la demana? Al poble espanyol, al pobre Sancho Panza, qu' es més pobre que 'l mateix D. Quijote.

Poch temps fá que ab la supressió del dret diferencial de bandera matava 'la marina mercant, en benefici de la extrangera, y are demana una marina de guerra per imposar-se als extrangers.

Poch temps fá que tocava 'ls arsenals, sense 'ls quals tota idea de tenir marina es una quimera, perque 'l tenirla implica naturalment la possibilitat de conservarla.

Portat de sas ideas *quiijotescas* ha firmat tractats de comers y ha fet reformas arancelarias que l' entregan indefens á la producció extrangera, y ab lo reclam de la baratura dels productes, deixa als treballadors sense feyna é impossibilitats de aprofitarse de aquesta mateixa baratura.

Y are entre 'l desvari de la fam qu' ell mateix s' ha procurat, somia ab barcos de guerra y demanda sacrificis impossibles!

—Ah, D. Quijote, D. Quijote!

Ja han passat los temps de las aventuras y del valor irreflexiu: ha passat lo tèu temps.

—Vols ferte célebre? Deixa 't de ilusions y de somnis: no pensis en sortir de casa sense de primer tenirla ben arreglada; y per arreglarla deixa la corassa, l' elm, la llansa, los cuixals de ferro, totsjos instruments de guerra més ó ménos antiquats; póna 't en mànigas de camisa, agafa un' eyna y treballa!

Lo treball es la font de totes las virtuts y l' origen de la verdadera gloria.

P. K.

LA ACTITUT DE 'N SERRANO.

o hi ha res tant bonich y cómodo com tenir un aucellet ben ensenyat, d' aquells que en un santiament van de l' una part a l' altra del mon per averiguar lo que 'ns convé sapiguer.

Figúrinse vostés que en aquest moment me trobo tot preocupat ab la qüestió de la actitut que s' atribueix al general Serrano.

—Si? Pues aviat sortiré del conflicte.

Vinga l' aucellet, y desseguida en marxa.

—Aucellet: ves á Biarritz y procura sapiguer quina es la actitut del general Serrano.

Endavant, ja 'l tenim en camí: avants d' un quart sabré la veritat neta y pura.

* * *

Deixémlo que voli y mentre tant ocupémnos una mica del assumpto.

Lo general Serrano es un dels homes més afortunats d' aquesta terra.

Jo 'm guardaré prou de dir que no haja fet disbarats... y en abundancia; pero iqué diable! ¡qui s' fet en aquest país?

Gracias á la seva tática, basada en enraixar poch, ha sapigut colocarse sempre en situació de treure á la patria d' apuros.

En distintas ocasions s' ha pensat ab ell quan ja no hi havia ab qui pensar.

Es per l' istil d' aquelles vellas de veyst que en los cassos solemnes, quan hi ha un conflicte insuperable, apareixen com un iris de esperansa en mitj de la consternació dels veïns y veïnas.

—Tal vegada la senyora Tuyas sabrá lo que s' ha de fer! diuhent los atribulats, quan ja han consultat en

LA CAMPANA DE GRACIA.

vá als habitants del primer pis, y als del segon y als del quart.

Y la senyora Tuyas, efectivament, los trén del ato-lladero.

Aixó mateix l' hi passa al general.

Quan los partits no s' entenen, quan de la desorganització de les forces vivas y la corrupció de les forças mortas no 'n surt ni un raig de llum que iluminí lo quadro de desconcert que ofereix la pobra Espanya, una vèu oportuna alsa 'l crit y exclama en un moment d' inspiració:

—Tal vegada 'l general Serrano sabrà com ho havèm d' arreglar!

Y 'l general, ab aquella bondat que 'l caracterisa, escolta ab atenció als atribulats veïns y dóna 'l remey... que alguna vegada ha resultat pitjor que la malfàcia.

* * *

Ara 'ns trobém en un cas d' aquests.

De desgavell y de desorganització no 'n demanin més: aixó no es una Babel; es una cria de Babels.

Lo govern se diu liberal y... val més deixar-ho corre.

Los reaccionaris estan més aixerits que un pésol y ja 's veuen sèva la situació.

Los partits liberals de debò, no s' entenen, y cambiant cada dia de conducta, de nom y de directors, han acabat per reduir-se á la impotència.

Es precís fer alguna cosa, buscar una sortida, trobar una mà que 'ns guíhi per aquest laberinto.

Y vels' hi aquí que algú s' ha recordat de que 'l general Serrano té una mà... y si convé, dugas.

* * *

Pero la qüestió es aquesta:

—Quina es la actitud del general Serrano? ¿S' prestará á servirnos de guia per treure 'ns del fanch? ¿Voldrà empunyar las xurriacás per dirigir lo carro de la política?

Uns diuhem que si; altres diuhem que no; altres no diuhem res; jo... jo espero l' auzellet.

Lo respectable duch de la Torre no vol descubrirse: té molta calor, y entre 'l vano y 'l para-sol se tapa de tal manera que casi no se 'l veu.

Hi ha qui 'l suposa decididament inclinat á la esquerra, assegurant que no espera sinó que la política 's desperti, per cantar la cartilla á 'n ne Sagasta.

N' hi ha d' altres que 'l creuhem encara mitj amigot de Don Práxedes, afirmant que per ara no està decidit á rompre ostensiblement.

Aquell assegura qu' està en intel·ligència ab en Balaguer.

Aquest diu qu' es carn y ungla ab en Navarro Rodo.

Hasta hi ha horror! qui suposa que s' ha fet intim de 'n Cánovas, y qu' entre 'ls dos pasteles no s' sé que.

Si aixó es cert, casi casi que 'l pastel deurá ser monumental.

Tots dos son mestres en 'l ofici.

* * *

La caterva de curiosos, més ó menys interessats en coneix la actitud del general, que ha acudit á Biarritz es immensa.

Las mirades de tots los nostres patricis estan fixas en ell.

—Qué pensa, qué determina, que decideix?

—La sèva actitud es favorable á la unió dels elements liberals, á la formació de dos grans partits, ó á...

—Gallal! Ara que me 'n adono... l' auzellet ja es aquí.

—No 'ls ho deya que aixó es una delicia!

Ara sortiré de duptes y engunias.

Vaja, auzellet, digas quina es la actitud del general Serrano?

—Pobret! Mirin que bè ho canta!

—Senten lo que diu?

—De nits està ajugut: de dias tant aviat està dret com assentat.

FANTÀSTICH.

Andalusia la fam es cada dia més terrible.

S' han format partidas de 20, 30 y 40 homes que ván per las casas de pa-jés y per las ciutats, saquejant las pasteres y emportantse 'n lo pà.

—Y qué fá 'l govern?

—Los hi envia llōnguets? No, segons veig en un telégrama 'ls hi envia tropas. De manera que 'ls famelichs andalusos no tindrán prou boca per alabar al govern.

Dissapte passat en mènos de sis horas vá haverhi á Madrid quatre suicidis.

Un catalanista:

—Vaja que si tots los madrilenyos fessen lo mateix, no seria tant difícil la felicitat d' Espanya.

Inglaterra vá apoderar-se del Canal de Suez, privant la circulació dels barcos.

Dos ó tres dies després vá permetre que 'ls barcos circulessen.

Inglaterra demostra una cosa: que fá la sèva santa voluntat y quan l' hi dona la gana juga ab totas las potencias.

Lo canal no es seu; pero 'l pren.

Y are l' hi canviará 'l nom: en lloc de canal de Suez, ne dirà *canal de Soez*.

* * *

—Qué passa á Andorra?

Hi ha un veguer francés empenyat en obrir escolas, construir carreteras y civilisar aquell país; y enfronte hi há un bisbe d' Urgell empenyat en que no 's perdi la llana de aquella petita república.

L' un brinda als andorrans ab adelantos materials, y l' altre ab indulgencias plenarias, boinas y *detentes*.

—No seria hora ja de que 'l bisbe de Urgell, se cuya-dés de la sèva sagristia?

S' han declarat en huelga los fornells de Málaga.

Creuhem alguns que la huelga es filla de falta de farina ó de exigències dels treballadors; pero jo crech un' altra cosa.

Jo m' hi arribat á figurar que á Andalusia no 's fá pá per falta de consumidores.

Lo bisbe de Girona ha prohibit la lectura del periódic carlí que 's publica á Barcelona ab lo títol de *Zuet*.

Y 'l bisbe de Barcelona, l' incomparable D. Joseph Maria, aixis que ha vist la prohibició del de Girona l' ha prohibit també, disculpantse de no haverho fet avants, perque segons diu, son tantas las iniquitats que aqui á Barcelona s' imprimeixen, que no es estrany que algunes l' hi passin per alt.

A D. Joseph Maria l' hi succeix una cosa: l' escriure pastorals l' hi fá perdre 'l llegir periódichs.

* * *

Per lo demés veure dos bisbes prohibint la lectura de un periódich carlista, confessin qu' es de un efecte deliciós.

Solen dir que llops ab llops no 's mossejan; pero neos ab neos s' excomunican.

Lo banch d' Espanya está á punt d' emitir bitlets de cinquanta rals.

Després n' emitirá de duro; més tard de pesseta, posteriorment de ralet y al últim fins crech veure paper de dos quartos.

May siga sino per fer la competència als llibrets de *la Confiança*.

Are que 'l Banch d' Espanya la vá perdent.

Ningú parla del govern, ningú se 'n ocupa; ni 'ls ministres fan res, ni al pais se 'n hi dona una pipada de tabaco que fassan algo.

Lo qual demostra que podriam viure perfectament sense ministeri.

Y 'ns estolviariam molts mils duros y molts milions de disgustos.

Molts soberants extranjers han felicitat al president de la República francesa en lo dia del seu sant.

—Ho haurian fet cinquanta anys endarrera?

—Los prínceps de la sanch haurian volgut alternar ab un plebeyo elegit per la voluntat del pob'e?

Lo progrès camina, y nosaltres aném en lo tren del progrès.

Aquí á Barcelona sembla que tot sovint se descobreixen estançhs que venen contrabando.

Si 'l mal exemple cundeix, jo no veig altre remey, sino qu' en Camacho y en Sagasta s' posin al frente de un estanquillo.

Diu un periódich que si en política hi hagués marca de fàbrica, 'ls conservadors continuament haurian de dur als tribunals als fusionistes per falsificadors de las seves ideas.

—Jo crech que de ideas no 'n falsifican.

Lo que falsifican los fusionistes son los bonyols dels conservadors.

Lluisa Michel ha descobert y propaga públicament un nou sistema per fer la llei als homes.

—Ells no 'ns donan vot, diu la célebre agitadora; 'ns exclueixen de las funcions públicas, de nosaltres ne fán las sèvas esclavas. Si? Donchs sápigan y entenguin que la dona té la payella pèl mànech.

* * *

Y á continuació explica 'l seu sistema que consisteix senzillament en no escotar-se als homes, en retraxar las sèvas pretensions, en no casarse ab ells, en alsar entre 'ls dos sexes una barrera infranquejable, encare que aixis tinga de acabar-se 'l mon.

Aquesta es la teoria. O cedir á las exigències políticas y socials de las donas, ó dejuni perpètu.

Algunas donas van escoltar ab atenció 'l discurs de Michel, altres se 'n van riure. Una qu' es bastant guapeta, exclamava al sortir de la reunió:

—Tot aixó es molt bò per dir, sobre tot quan s' es lletja com ella, que may cap home se l' hi ha acostat á dir-li: —«Adiós salero!»

LA VÉU DELS CORRESPONSALS.—Un foraster que ha passat un quan temps á Moncada, pregunta si 'l mejor de aquell poble pertany á las *Hijas de María*, ja que ab lo nom de María encabessa totes las receptas.

Ademès es tant zelós del repòs de l' ànima, que per la més petita cosa ordena la extrema-unció. «Hi perderien res los malaits que 's valgués un xièt mès de la ciència y una mica menys de las preocupacions religiosas?

A Sant Joan Despí, diumenge 29 se celebra festa major y 'l dia 30 hi haurà 'ls balls corresponents en un embelat y en una sala. Lo corresponsal de la *Campagna*, en nom del poble convida als forasters que desitjin honrar aquella festa.

A 30 GRAUS REAUMUR.

QUADRETS D' ISTIU.

Una nena de quinze anys ha fugit ab un minyó sense dir per quin cantó: deuhen estar.... prenen banys.

—Avuy s' ha pescat al riu lo cadàvre d' un suïcidio que ha posat punt á la vida cansat y tip de ser viu.

—En lo quartó en que dormia vá trobar-se ahir penjat un vehí molt estimat del carrer de la Alegria.

—A la porta del Retiro un marit de dos aspectes vá encarar-se ab cert subjecte y 'l hi va regalá un tiro.

—Dos frays per una miseria han tingut una agarrada: l' un té una sèria punxada, l' altre una punxada sèria.

—La sanch bull segons se vé tant y tant que fins se vessa.

(Extret, pert alt y deprèssia, dels diaris... de tot arreu.)

—Altament, aixó segueix tant mal com pugui pensá: casi bè no 'ns queda pà y 'l poch que hi ha s' encareix.

La miseria tot ho agosta... ara no més faltarà que 'ns vingués qualsevol dia lo cólera y la llagosta.

Los treballadors, reunits en grups desesperats, van pè 'ls pobles y ciutats demandant feyna á grans crits.

Tots los qu' estaven en gran aranya aprofitan las sobras: vejin los que ja eran pobres de quin modo ho passarán!

Per treure 'ns d' aquests apuros lo govern, sempre després, diu que al últim ha remés alguns centenars de duros.

D' aixó n' hi ha prou per un dia y demà? ¿Com ho farém? (D' una carta que rebé d' un poble d' Andalusia.)

—Cauterets, Zarauz, Biarriç, Ayguas-bonas, Luz, Luchon!... Quanta animació! Això son oasis, jardins florits...

Es impossible pintá la confusió de bellesa, de elegància y de noblesa que continument vè y vā.

Aquí 's troba avuy reunit en armonia admirable, tot lo més bò y més notable dels habitants de Madrit.

Avuy lo marqués de B. ha dat un gran esmorsá; demà diu que 'ns donarà un gran dinà 'l conde C.

Casi bè no 's passa dia sense recepció ó concert: un hom s' aturdeix y 's pert entre aquest bull d' alegria.

Ara ball, ara cassera, ara suntuosa vetllada.... (Copiat d' una carta enviada d' un poble de la frontera.)

—Aixó no 's pot aguantar. Valdrà més sè á Abissinia,

que no aquí rodant la sónia
per no poguer ni menjar.
—Sí, vaja; còntimho á mí.
Entre consums, industrial,
cédulas, timbres y sal
estich que no 'm puch tení.
—Y d' aixó 'n diuhens govern?
—Y d' aixó 'n diuhens fusió?
¡Que 'n diguin llamps, sarapiò,
peste, terremoto, infarn....
—Qué vol ferhi! Mentre tant
lo govern busca la fresca,
y jalsà, que viva la gresca!
ja 'ns podém anà exclamant....
—Donchs jo crech que ha de venir
una miqueta d' embull.
—Oh! Casi, casi: 'l temps bull,
y aixó no pot seguir així....
—Jo ja m' hi creuhat de brassos
y vindrà lo que vindrà....
(Diálech que 's pot escoltar
cada déu ó dotze passos.)

C. GUMA.

Un taberner sentintse molt malalt, crida al seu fill y l' hi diu:
—Fill meu, sobre tot sigas molt bon cristia y no t' olvidis de administrar al ví lo sant sagrament del batisme. Pensa ademés que 'l vi se pot fer ab tot, fins ab rahims.

Després de dir aquestes paraules, várorse 'l coll, morint satisfet y content de haver ensenyat al seu fill, lo camí de la riquesa.

A la sola presó de Salamanca hi ha actualment 17 reos condemnats á mort.

Los pajessos andalusos podrán perdre la cullita; pero la fusió la té ben assegurada.

En los dos projectes de monument á Colon hi figura tant al un com al altre una bola.

—Aixó no pot ser lo símbol del nou mon, perque aquest y 'l vell no forman més que una bola, deya un observador y per senyalar á l' Amèrica ab mitja n' hi hauria prou.

—Verdaderament.

—Y donchs que significa la bola entera?

—Ja ho sé: vol significar que Colon era un gran jugadore de billar.

—Jugador de billar Colon? May ho havia sentit dir.

—Jo ho crech borrange! Vá descubrir l' Amèrica per carambola.

Es una ganga ser emperador de Russia. Fá prop de un any que van fentse preparatius per coronar al Czar, y 'l Czar no 's corona.

L' un dia per por de una mina, l' altre dia per que tem que cayga una bomba desde un terrat, després que 'ls nihilistas l' hi envian un anònim que l' hi posa la pell de gallina, y al últim perque fins s' ha arribat á creure que 'ls canons de l' orga en l' iglesia ahont déu celebrarse la coronació están carregats de dinamita.

Francament si jo fós emperador de Russia, per res del mon voldria viure ab l' ànima en un fil.

Jo cridaria als nihilistas perque formessin ministeri, y 'ls diria:

—Gobernéu, que bê 'us ho havéu guanyat.

Entreniments.

Un francés colocant de certa manera 'ls noms dels nous ministres, ha trobat que estan atravesats per una influència dominant, fatal é irresistible.

Véus aquí la combinació.

Le Q rand.

Dur ▶ ux.

Jauregui MERRY.

Duc ▶ rc.

Billo F ▶ llières.

* *

* *

Un periòdich de Madrid aplica 'l mateix sistema als ministres espanyols, y á pesar de ferho de dos maneras, lo resultat que l' hi dona es molt semblant.

Véuse 'l aquí:

Cam ▶ cho.

G ▶ avia.

Ca ▶ tillo.

Alonso Mar ▶ inez.

Vega ▶ rmijo.

Mar ▶ inez Campos.

S ▶ lbareda.

S ▶ agasta.

* *

* *

Segona manera:

Mar ▶ inez Campos,
Vega A ▶ mijó.
Cam ▶ cho.
Pav ▶ a.
Albare ▶ a.
G O nzalez.
Alonso Ma ▶ tinez.
L ▶ on y Castillo.
Saga ▶ ta.

Serà si volen una desgracia, diu lo citat periòdich; però miri's lo govern pel costat que 's vulga, resulta sempre 'l mateix.

Los madrilenyos s' entusiasman ab M. Bargossi l' home-locomotora, que vén als caballs á la carrera. Francament, á M. Bargossi jo 'l nombraria jefe dels fusionistes.

No més que per veure si correria més qu' en Sagasta.

A pesar de que 'n Sagasta corra més qu' en Bargossi. Cul arreras.

En un discurs de 'n Moret, després de un dinar: «Los demòcrates dinàstichs ahir no eram rès; y avuy som gegants.» Una pregunta:

—Gegants ab nanos y trampas?

S' acosta 'l 24 de Setembre y á cala Ciutat parlan de firs y festas.

S' iluminarà la Rambla com los altres anys, se colcarà la primera pedra al monument Colon, se farà una professió de noys d' estudi, hi haurà forças pels carrosses, etc. etc. etc.

Respecte aixó de las forças, en Rius y Taulet podria encarregarse 'n.

—Qué l' hi costaria de passar la maroma, sense 'l balanci de la popularitat? Veyám ?qué l' hi costaria?

Pero vaja qu' entre tants projectes se descuidan lo principal.

Jo vahí á dirlo:

Per recreo dels forasters, podria ferse un simulacro militar, desplegant deu ó dotze mil homes ab l' artilleria y la caballeria corresponent per embarcar una botiga.

Y després podria ferse la venta dels objectes embarcats.

Y en últim extrém rifarse la devota escaparate que guardan á ca 'n Perera.

En un sol dia ván ser detinguts á Madrid vintidós expendedors de moneda falsa.

Es á dir de moneda fusionista.

Tothom se creya que la paraula que havian donat de ser liberals seria d' or, y are resulta que se l' hi véu lo llautó.

Un senyor de Barcelona es á pendre las ayguas á Sant Hilari; un coneigut seu vá á visitarlo y 'l senyor lo convida á dinar.

Al dia següent se repeteix la visita y 'l amich sense fer cumpliments s' asséu á la taula, y diu á la criada:

—Mira noya, porta un cubert més.

Lo senyor al veure aquell rasgo de desenfado se 'l mira de certa manera.

—Que tens, diu lo gorrero. Ahir vás convidarme tú; avuy me convido jo: un dia cada hú.

Sembla que 'ls industrials de las Balears al igual de alguns de Barcelona han arribat á un acort ab los funcionaris de la Hisenda, pel pago de la contribució.

Per supuesto, la Hisenda s' ha arronça't.

Ara estirat ara arronça't,
que sinò no 'n sortirás
si vols quartos, apa ajúpat
que sinò no 'ls culirás.

A un tal Sant Feliu un mariner sempre l' hi deya Vilanova.

—Senyor Vilanova aixó, senyor Vilanova alló... Es colti Senyor Vilanova.

—Home, per mort de Déu !que no sabéu que no 'm dich Vilanova sino Sant Feliu?

—Dispensi, no hi puch fer més: sempre m' equivoço de port de mar.

Un cotxero de la tranvia, vén á una pobre vella entre 'ls rails, y mentre ab una mà tira las riendas de lasmulas, ab l' altra cargola 'l freno.

Gracias á serhi tant amatent, la pobra velleta s' escapa, quan ja tenia 'ls morros del bestiá sobre las espatllas.

—¡Bravo cotxero! exclama un senyor qu' anava dintre del cotxe. Un instant, y la pobre vella era morta.

Lo cotxero respon:

—No es aixó lo mes trist, sinò que si arribó á aixafarla, me l' haurian fet pagar per nova.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Er-nes-to.
2. CONVERSA.—Sila.
3. PREGUNTA ARITMÉTICA. 111—11=100.
4. ROMBO.

M
T O M
T O R O S
M O R O S O S
M O S O L L
S O L L

5. GEROGLÍFICH.—Lo bou passa per bestia grossa. Han endavinat totes las solucions los ciutadans Pere Pega y Notiris; 4 Feo de Mora, J. V. G., Burro 1., y R. F. de B.: 3 Un embargador: 2 J. B. S., Ninot, Estaquirot y Cau Recau y Sant Vicenç; y 1 no més Sampoyna y Julivert.

XARADAS.

I.

Voldria veure 'ls carlins
de un prima girada á dins
perque ab ell's jo soch molt tot.
Pel demés qui té primera
invertida la darrera.
Vés si ho descifras xicot.

CELDONI PLORA-MICAS

II.

—Es molt estrany, digué en Poal,
lo Canut may dos-primera.
—Home, vol prima-tercera?
—Si s' ha tornat mitj total!

J. T. y C.

SINONIMIA.

So bastant tot de la casa
y d' apellido 'm dich Tot.
Un tot hi comensat are
que 'l tinch tot al mitj del cor.

PRINCESA LOLOTTA.

TRENCA-CLOSCAS.

Era soldat real.

Combinar las lletras de modo que dongan lo títol de una sarsuela.

E. PALS.

GEROGLIFICH.

QI

:

II

O

IV

I.

NOY DE PROFIT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

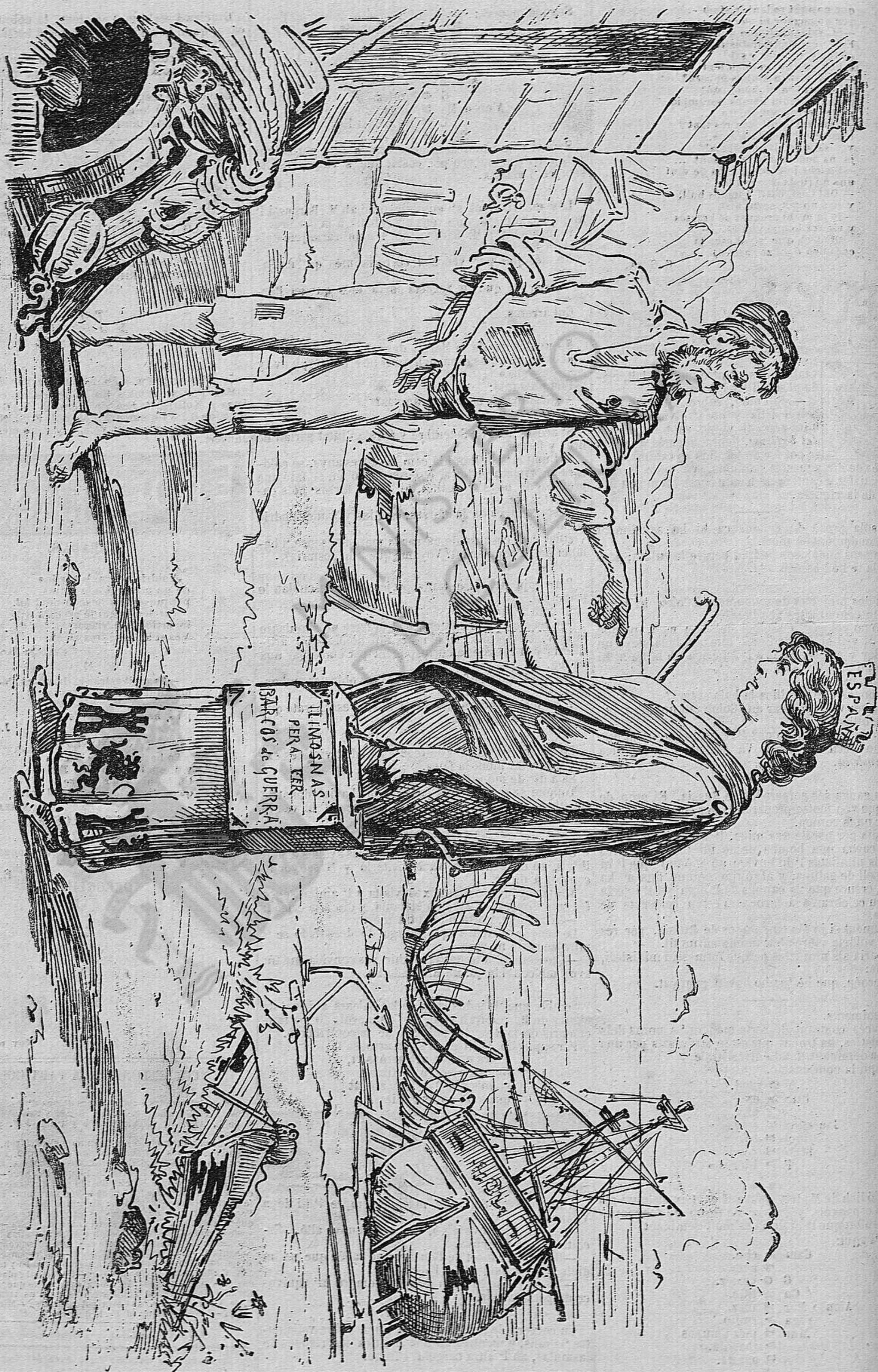
Han enviat xaradas ó endavinallades dignas d' insertar 'ls ciutadans Angel Garlanda, P. X., Cau Recau y Sant Vicenç, Un Tapé y F. de T., Anònim, Micaló, Llarch y Prim, J. T. y Cots, Ynaui y Estirat.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoc lo qu' envian los ciutadans Simon Fabrene, J. Aviló, Xarrapeta, Sir Byron, Toni Grise, Calsacurta, Nicodemus y A. Mercol.

Ciutada P. Tinters: Insertaré lo que 'ns envia.—Martí Revoltós: Publicaré la poesia.—Petit Ros: Id. los quadrats numérichs.—Un català: Y 'l que vosté 'ns envia.—Pep Xarranca: Lo que 'ns remet té poch interés.—Risplaudis: Hi anirà un geroglífich.—Argenti: Per publicar algo de lo que 'ns explica necessitèm una persona que 'n responga.—J. Nogués: Hi anirà la poesia.—P. Roda: La de vosté es massa prosaica.—Joseph y Angel: Hi anirà 'l rombo.—Petet del Carril: La poesia de vosté está ben versificada; pero pesa de romàntica.—J. O. Queda compliscut.—Corresponsal de Sant Joan Despi: Id.—Feo de Mora: Publicaré lo rombo y un geroglífich.—J. V. G.: Id. lo logogrifa de vosté.—Un embargador: Id. lo que 'ns envia.—Angel Garlanda: Id. molta cosa de lo que 'ns remet.—Cau Recau y Sant Vicenç: Publicaré lo que 'ns remet.—Un Tapé y F. de T.: Tot lo que 'ns envia pot insertar-se.—Micaló: Id. lo problema.—Llarch y Prim: Id. tot lo que 'ns remet.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23

—Siguéu bon espanyol... una limosna per fer barcos de guerra!
—¡Una limosna!... De limosna estich vivint jo, senyora, desde que 'ls libre-cambistashan mort la marina mercant.